

Senki nem felesleges...

A vélemény: kötelesség • Párbeszéd mindenkivel

A közéleti érdeklődésről és az igazi emberségről beszélgettünk a X. kerületi Pártbizottságon. A gyorsult fejlődésről, s a sok látható és nem látható változásról. Arról, amit talán a legfontosabb: milyen hatása van a nagy építkezésnek a kőbányai ember életére, gondolkodására.

ELTÚNT KÜLVÁROS

Negyven éve, hogy először jártam be Kőbányát. A régi képre már csak a gyárak emlékeztetnek. De a húsz, sőt tíz év előtti külvárost sem találok. Új-hegy házai, Óhegy parkjai, csakúgy, mint a központ széles útjai, gazdag üzletei meggyőzik a látogatót, hogy a százezer lakosú ipari negyed a főváros szerves része lett.

„Elsősorban a sok nagy építkezés magyarázza, hogy megnőtt az érdeklődés a közügyek iránt” — mondja Szabó Károly pártbizottsági titkár. A kerület teljes megújulása valóban minden itt lakót és minden itt dolgozót közvetlenül érint. Ma a közügy szó jelentése az is, hogy az elavult kis házakból fürdőszobás, jól felszerelt lakásokba költöznek be, vagy hogy ugyanolyan kínálat várja a vevőket itt, mint a belső negyedekben.

Ahogy gyorsult a fejlődés, úgy bővült a párt tevékenysége is. Kőbánya tapasztalta: milyen sokat tettek a kommunisták, hogy megkezdődjék a fejlesztés, hogy megvalósuljanak a tervek. A helyes kezdeményezések, majd az első nagy eredmények mind több embert nyertek meg, hogy újabb lehetőségeket aknázzanak ki. Tény: Kőbánya többet gyarapodott, mint ahogy korábban tervezték. A Magyar-Szovjet Barátság Park, a Tókert ugyanúgy a társadalmi összefogás eredménye, mint a gyermekintézmények építése.

SZEMLÉLET, MÓDSZER

Ma Kőbányán a gyárakban legfejlettebb a közélet. Ezt nemcsak a nagyüzemi feltételek magyarázzák. Itt vannak a legerősebb mozgalmi hagyományok, itt a legmagasabb fokú a munka szervezettsége. De a nagy gyárakban ismerhető fel a legkönnyebben az összefüggés a termelés és az általános fejlődés között. S Kőbánya majd 80 ezer dolgozót foglalkoztató üzemel a nagyépítkezéshez pénzt, munkát, terméket, sőt szemléletet és módszert is adnak.

Nemrég a kerületi pártbizottság megvizsgálta, hogyan fejlődnek a demokratikus vonások a nagyüzemi szervezetek munkájában. „Belső ügy ez? — kérдем. Vagy érdekelheti a párton kívüli dolgozót is?” „A tapasztalat az, hogy megnőtt az érdeklődés a párt életének minden új jelensége iránt.” — válaszolja Szabó Károly. A nagyüzemi pártbizottságok határozata közvetlenül érintheti az egész gyárat. De a szemlélet, a módszer is hat — kisugárzik.

Általában gondos munka előzi meg a gyárakban egy-egy fontos pártbizottsági döntést. Már az előkészít-

tésben módot adnak, hogy sokan kifejezhessék véleményüket. Köztük a párton kívüliek is. Az így kidolgozott javaslat sorsáról a legtöbb helyen élénk vita után határoznak. Ehhez hozzájárul a felismerés: nemcsak jog, hanem kötelesség is, hogy a párttag véleményt mondjon. Hiszen a vita a legeredményesebb feltétele, hogy a különféle megoldások közül a legjobbat válasszák ki, sőt, új lehetőségeket tárjanak fel.

Hogyan sugárzik ki a demokratikus vonások erősödése? A pártmunka fejlettségét mindig jelzi az üzemi légkör, a közéleti élénkség. Ahol erős a demokratikus módszer a párt szervezeti életében, ott jól megalapozott a gazdasági döntés is, ott minden dolgozó szava fontos. A vélemények érdemi választ kapnak, a hasznosítható elképzelések megvalósulnak. S mindez tükröződik a termelési eredményekben.

IGÉNY, LEHETŐSÉG

Az új törekvések hatása legteljesebben a kerületi fejlesztésben látható. A tervek, határozatok, építkezések a kőbányai ember vágyát, érdekét fejezik ki. Amikor elkezdődött a nagy fejlesztés, egyöntetű volt a vélemény: mind több és több lakást kell építeni. Ez a legsürgősebb. De közben meg kell szüntetni az egykori külváros általános elmaradottságát is.

A központ sok újdonsága nemcsak igazi nagyvárosi hangulatot kelt. Az új áruház megkönnyíti a bevásárlást, a felül- és aluljárórendszer védi a gyalogjáró embert, a főváros itt megépült első fedett tere pedig új lehető-

ség, hogy legyen megfelelő hely — esőben, hóban is — sétálni, emberekkel találkozni, beszélgetni.

Aki emlékszik a régi Kőbányára, megérti: miért ez a kerület vállalta talán a legtöbb áldozatot, hogy sok-sok kertet telepítsenek. Az egykor fátlan, poros, füstös ipari negyed ma a főváros egyik legvonzóbb része, noha még nem fejeződött be a nagy munka. Kőbánya lakossága a parkosítással megszépítette környezetét, növelte a hely értékét.

Nehéz, sőt általában lehetetlen megállapítani az új kezdeményezések, megmozdulások előzményeit. Kinek a javaslatára, milyen hatásra történt? Valójában nincs is ennek különösebb jelentősége. A fontos az, hogy minden gond, megérett tennivaló felszínre kerüljön és eljusson a megoldásig.

A kerületi pártbizottság sokat foglalkozott az idős kőbányaiak helyzetével. Ez már érezhető is a fejlesztésben. De csak társadalmi összefogás hozhat megfelelő változást.

„A Hazafias Népfront most elhatározta, hogy minden kőbányai lakossal, ahogy eléri a nyugdíjhatárt, elbeszélget” — mondja Szabó Károly. Arról, hogy miben kér segítséget, s arról, hogy miben kíván segíteni. A pártban ez már régi gyakorlat. Most a népfront helyi vezetése úgy véli, megvan a társadalmi igény és lehetőség, megvan a szervezeti feltétel, hogy minden idős kőbányai tapasztalja: a kerület számol vele és számít rá. Nem lehet senki „fölösleges ember”, nem feledkezhetnek meg soha azokról, akik segítettek megteremtteni az új Kőbányát.

Aczél Kovách Tamás